

ДЖАНИ РОДАРИ ТЕЗИ НЕЩАСТНИ ПРИЗРАЦИ

Превод от италиански: Хубан Стойнов, Бояна Петрова, —

chitanka.info

На планетата Борт живеели много призраци. Казваме „живеели“, но те по-скоро едва преживявали, с мъка свързвали двата края. Криели се, както всички призраци, в пещерите, в порутените замъци, в някоя изоставена кула, на някой таван. Точно в полунощ излизали от убежищата си и тръгвали по планетата Борт, за да плашат бортианците.

Но бортианците не се плашели. Те били образовани хора и не вярвали в призраци. Ако се случело да ги видят, започвали да им се подиграват и накрая ги принуждавали да побегнат посрамени.

Ако някой призрак например дрънчал с вериги, като се стремял да издава ужасно злокобни звуци, веднага се намирал някой бортианец да му извика: „Ей, призрако, време е да си смажеш веригите!“

Или ако друг призрак, да речем, страхотно разпервал своя бял чаршаф, бортианецът, дори и да бил малък, му се изсмивал: „Хей, призрако, бутни го в пералнята този чаршаф — виж го само на какво прилича?“

На зазоряване призраците се връщали в скривалищата си изморени, измъчени, целият свят им се виждал черен: викали, стенели, оплаквали се.

— Просто да не повярваш! — възмутил се един. — Знаете ли какво ми каза днес една жена, още като ме видя от балкона си? „Пак закъсняваш! — вика. — Часовникът ти нещо изостава. Вие, призраците, нямате ли си часовникари?“

— А на мене какво ми се случи! — обадил се друг. — Оставили ми бележка, забодена с кабарче на вратата:

Уважаеми господин призрако, като завършите разходката си, затворете вратата. Миналата нощ я бяхте оставили отворена и уличните котки изпиха млякото на нашето писенце.

- Вече никой не уважава призраците!
- Никой не вярва в нищо!
- Трябва нещо да се направи!
- Но какво?

Един призрак предложил да организират протестна манифестация. Друг казал да ударят едновременно камбаните по цялата планета, та така ако не постигнат друго, поне да попречат на бортианците да спят спокойно.

Накрая думата взел най-старият и най-мъдрият призрак.

— Госпожи и господа, скъпи приятели — заговорил той, като продължавал да си кърпи стария чаршаф, — няма изход. Бортианците никога вече няма да се плашат от нас. Те свикнаха с нашите шумове и кръсъци, знаят всичките ни номера, шествията ни не им правят никакво впечатление. Не, вече няма място за нас... тук.

— Какво значи „тук“?

— Значи: на тази планета. Трябва да я напуснем, да си отидем...

— Да, за да попаднем на някоя, където живеят само мухи и комари.

— Не, не, господа, аз зная една напълно подходяща планета.

— Коя е тя? Как се казва?

— Планетата се нарича Земя. Виждате ли там, горе, онази синя точица? Това е тя. Зная от сигурен източник, че на земята живеят милиони дечица, които само като чуят думата „призрак“, веднага крият главите си под завивките.

— Чудесно!

— Ама дали е истина?

— Чух го — казал старият призрак — от един човек, който никога не лъже.

— Да се гласува! Да се гласува! — чули се викове от всички страни.

— Какво да се гласува?

— Който е съгласен да се преселим на планетата Земя, да размаха края на чаршафа си. Стойте така да ви преброя... четирийсет... четирийсет хиляди... четирийсет милиона... Има ли против? Един, два... Приема се с огромно мнозинство. Заминаваме!

— А които са против, и те ли?

— Разбира се, малцинството се подчинява на мнозинството.

— Кога заминаваме?

— Утре, веднага щом се стъмни.

На другата вечер, още преди да изгрее първата луна (а около планетата Борт обикалят четиринайсет луни, просто да се чудиш как

се въртят, без да се сблъскат!), бортианските призраци се подредили в колона, развели чаршафите си като безшумни криле и... полетели в пространството като рояк бели ракети.

— Ей, да не сгрешим пътя!

— Не се бойте: старецът познава небесните пътища като дупките на чаршафа си...

ПЪРВИ КРАЙ

... След няколко минути, понеже летели със скоростта на светлината, призраците кацнали на Земята, от онази ѝ страна, която в момента била в сянка и където нощта току-що била започнала.

— Сега да се пръснем — казал старият призрак. — Всеки да си избере сам посока и начин на действие. Преди зазоряване ще се намерим пак на това място и ще обсъдим положението. Съгласни ли сте? Фу! Фу!

Призраците литнали в мрака по всички посоки. Когато се върнали за срещата, просто не се побирали в чаршафите си от радост.

— Момчета, каква красота!

— Ех, че късмет!

— Истински празник!

— Кой би повярвал, че още има толкова хора, които вярват в призраци!

— И не само деца! Дори и възрастни!

— И колко учени хора!

— Аз изплаших един с висше образование!

— Аз накъдрих косите на един професор!

— Най-накрая си намерихме подходяща планета. Аз съм за оставането тук!

— И аз!

— И аз!

И този път при гласуването нямало нито един чаршаф против.

ВТОРИ КРАЙ

... След няколко минути, понеже летели със скоростта на светлината, призраците се озовали на голямо разстояние от своята планета Борт. Но в бързината те не забелязали, че начело на ятото им

били застанали тъкмо онези два призрака, които били гласували против преселването на Земята. А те, трябва да знаете, всъщност били два земни призрака — бивши жители на град Милано, които миланчани били пропъдили от Земята с градушки гнили домати. Те били кацнали тайно на Борт и се смесили с бортианските призраци. И, разбира се, не искали и да мислят за завръщане на Земята. Но и не можели да признаят, че са нелегални. Затова измислили голяма хитрост. И както я измислили, така и я изпълнили.

Застанали начело на ятото, докато всички мислели, че ги води старият мъдър призрак (а той бил задрямал, както си летял). И вместо да се насочат към Земята, те полетели към планетата Кълвач, отдалечена от Земята на триста милиона милиарда километра и седем сантиметра. Тази планета била населена само от извънредно страхливи жаби. Призраците от Борт се почувствали много добре, поне за няколко века. Защото след това, изглежда, и жабоците от Кълвач престанали да се боят от призраци.

ТРЕТИ КРАЙ

... След няколко минути, понеже летели със скоростта на светлината, призраците от Борт се намерили близо до Луната и вече се готвели да кацнат на Земята, за да се заловят за работа, когато видели едно друго ято призраци.

— Ей, кои сте вие?

— А вие кои сте?

— Не е честно, ние първи ви попитахме. Отговаряйте!

— Ние сме призраците от планетата Земя. Напускаме я, защото на Земята вече никой не се плаши от призраци.

— И къде отивате?

— Отиваме на планетата Борт. Казаха ни, че там се живее добре.

— Нещастници! Давате ли си сметка какво правите? Ние бягаме тъкмо от Борт, защото там вече няма място за призраци.

— Само това оставаше! Какво ще правим сега?

— Да се съберем и заедно да търсим някакъв свят на страхливци. Все един трябва да е останал в Космоса!

КРАЯТ, КОЙТО ИЗБИРА АВТОРЪТ

Първият край е невъзможен: не мисля, че на Земята са останали толкова много пъзльовци. Вторият е забавен, разбира се, не за нещастните жабоци. Аз съм за третия, още повече че при него приказката би могла да има продължение...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.